

Daniels bok – nummer nitti

Å avdekke det daglige: En historisk undersøkelse av kontroverser og selvmotsigelser

Jeff Pippenger

2024-02-23

Hvis du så nøye på det siste avsnittet i den forrige artikkelen, vil du ha sett på den opprinnelige kilden til avsnittet som finnes i boken *Early Writings*, som A. G. Daniells hevder å ha tatt med seg i sitt intervju om emnet «det daglige» med søster White i 1910. De som arbeidet for å etablere «løgnen» om at «det daglige» representerer Kristi helligdomstjeneste, hadde behov for å undergrave søster Whites direkte og klare stadfestelse av det riktige synet som ble gitt til dem som forkynte domstidens rop. «Løgnen» de fant opp, var at den eneste advarselen søster White var spesifikk om, var advarselen mot tidsfastsettelse. Det er dette Arthur White arbeider for å etablere i sin biografi, og det er dette hans far, Ellen Whites sønn, og Daniells forsøkte å bevise gjennom det oppdiktete intervjuet.

Som allerede bemerket, finnes det ingen nedtegnelse om noe møte mellom Søster White og Daniells om emnet «det daglige». Det angivelige møtet ble foreslått i 1931. Dersom Søster White hadde sluttet seg til Daniells' falne syn på «det daglige» i et møte i 1910, hvorfor skulle han da – en som Søster White hadde identifisert som nidkjær i å fremme sitt syn – tie om hennes tilslutning i tjueén år? Det var ikke et møte; det var en oppdiktning.

Oppfinnelsen av intervjuet søkte å plassere sammenhengen for hennes uttalelse om «det daglige» som om det var noe tilfeldig i forhold til hennes advarsel mot tidsfastsettelse, og Arthur White satte sine fingeravtrykk på løgnen i den måten han framstilte historien om 1931 på. Som kristen burde han ganske enkelt ha rapportert historien og holdt historisk revisjonisme utenfor saken. Vi avsluttet den forrige artikkelen med avsnittet fra 1850, som avsnittet i *Early Writings* er avledet fra. Uttalelsen kom først på trykk i 1850, i *Review*, og deretter igjen i boken *Experience and Views*. Den tredje gangen den forekommer, er i boken *Early Writings*, men i dens utvikling fram til boken *Early Writings* inntraff visse endringer. Vi vil imidlertid ikke si at mange av Åndens profetis skrifter har blitt endret, slik noen hevder i sitt forsøk på å miskreditere hennes verk.

Herren viste meg at 1843-diagrammet var ledet av hans hånd, og at ingen del av det skulle endres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før hans hånd ble tatt bort.

«Deretter så jeg i forbindelse med «det daglige» at ordet «offer» var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte budskapet om dommens time. Da enheten bestod, før 1844, var nesten alle forenet om den rette forståelsen av «det daglige»; men siden 1844, i forvirringen, er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» *Review and Herald*, 1. november 1850.

Dette avsnittet stod opprinnelig i publikasjonen med tittelen The Present Truth fra 1849, men det ble trykt i Review and Herald i november 1850. I det opprinnelige manuskriptet sier søster White direkte at hun nedskriver flere ting som Herren nylig hadde vist henne, og når du leser hele artikkelen, vil du se at mange emner blir behandlet. Det er omkring tjue ulike emner som hun ble vist. Poenget er at i den opprinnelige artikkelen var emnet «det daglige» og emnet «fastsettelse av tid» to forskjellige åpenbaringer av ting som hun ble vist.

I det opprinnelige manuskriptet var de identifisert i forskjellige avsnitt. Da avsnittet ble opptrykt i Experience and Views, slo redaktørene sammen avsnittet hvor søster White fastholder pionersynet på «det daglige», med det følgende avsnittet som advarer mot tidsfastsettelse. Når du leser originalen, legg merke til at det på enkelte emner legges vekt gjennom bruk av store bokstaver. I avsnittet hvor hun stadfester pionersynet på «det daglige», skriver hun ordet Daily med stor forbokstav, og i det neste avsnittet skriver hun ordet Time med stor forbokstav, og markerer dermed et klart skille mellom de to emnene hun fikk vist.

«Kjære brødre og søstre, »

«Jeg ønsker å gi dere en kort skisse av det Herren nylig har vist meg i syn. Jeg fikk se Jesu herlighet og den kjærlighet englene har til hverandre. Engelen sa: Kan dere ikke se deres kjærlighet? — følg den. Slik må også Guds folk elske hverandre. La heller skylden falle på deg selv enn på en bror. Jeg så at budskapet: «selg det dere har, og gi almisser», av noen ikke var blitt gitt i sitt klare lys; at den sanne hensikt med vår Frelzers ord ikke tydelig var blitt framstilt. Jeg så at hensikten med å selge ikke var å gi til dem som er i stand til å arbeide og forsørge seg selv, men å utbre sannheten. Det er synd å underholde og føye dem som er i stand til å arbeide, i lediggang. Noen har vært nidkjære i å delta på alle møtene, ikke for å ære Gud, men for «brød og fisk». Slike burde langt heller være hjemme og arbeide med sine hender med «det som er godt», for å forsørge sine familier og ha noe å gi til støtte for den dyrebare saken om den nærværende sannhet.»

«Noen, så jeg, hadde feilet ved å be om at de syke måtte bli helbredet før de vantro. Dersom noen iblant oss er syke og kaller på menighetens eldste for at de skal be over dem, i samsvar med Jakob 5:14, 15, bør vi følge Jesu eksempel. Han satte de vantro utenfor rommet og helbredet deretter den syke; slik bør også vi søke å bli adskilt fra vantroen hos dem som ikke har tro, når vi ber for de syke iblant oss.

«Deretter ble jeg henvist tilbake til den tid da Jesus tok sine disipler med seg bort alene, inn i en sal ovenpå, og først vasket deres føtter, og deretter gav dem å ete av det brutte brød, som skulle representere hans brutte legeme, og saften av vintreet som skulle representere hans utøste blod. Jeg så at alle burde handle med forståelse og følge Jesu eksempel i disse ting, og at de, når de deltar i disse ordinanser, bør være så adskilt fra vantro som mulig.»

«Deretter ble det vist meg at de sju siste plagene vil bli utøst etter at Jesus forlater helligdommen. Engelen sa: Det er Guds og Lammets vrede som forårsaker de ugudeliges ødeleggelse eller død. Ved Guds røst vil de hellige være mektige og fryktingytende som en hær med banner; men de vil da ikke fullbyrde den dom som er skrevet. Fullbyrdelsen av dommen vil finne sted ved slutten av de 1000 år.

«Etter at de hellige er blitt forvandlet til udødelighet, og blir rykket opp sammen, og får sine harper, kroner osv., og går inn i den hellige stad, setter Jesus og de hellige seg til doms. Bøkene blir åpnet, livets bok og dødens bok; livets bok inneholder de helliges gode gjerninger, og dødens bok inneholder de ugudeliges onde gjerninger. Disse bøkene ble sammenholdt med lovboken, Bibelen, og etter den ble de dømt. De hellige feller i samklang med Jesus sin dom over de ugudelige døde. Se! sa engelen, de hellige sitter til doms, i samklang med Jesus, og tilmåler hver av de ugudelige etter de gjerninger som er gjort i legemet, og det blir oppført ved deres navn hva de må motta når dommen fullbyrdes. Dette, så jeg, var de helliges gjerning med Jesus i den hellige stad før den stiger ned til jorden, gjennom de 1000 år. Så, ved slutten av de 1000 år, forlater Jesus og englene og alle de hellige med ham den hellige stad, og mens han stiger ned til jorden med dem, blir de ugudelige døde oppreist, og da vil de selvsamme menn som «gjennomboet ham», når de er blitt oppreist, se ham langt borte i all hans herlighet, med englene og de hellige hos ham, og de vil jamre seg over ham. De vil se merkene etter naglene i hans hender og i hans føtter, og stedet hvor de støtte spydet inn i hans side. Merkene etter naglene og spydet vil da være hans herlighet. Det er ved slutten av de 1000 år at Jesus står på Oljeberget, og berget revner midt over, og det blir til en mektig slette, og de som flykter på den tid, er de ugudelige som nettopp er blitt oppreist. Da kommer den hellige stad ned og slår seg til ro på sletten.»

«Så inngir Satan sin ånd i de ugudelige som er blitt oppreist. Han innsmirer dem at hæren i Staden er liten, og at hans hær er stor, og at de kan overvinne de hellige og innta Staden. Mens Satan samlet sin hær, var de hellige i Staden og skuet skjønnheten og herligheten i Guds Paradis. Jesus var i spissen for dem og ledet dem. Med ett var den elskelige Frelser borte fra vårt selskap; men snart hørte vi hans elskelige røst si: 'Kom hit, I som er velsignet av min Fader, og arv det rike som er gjort i stand for eder fra verdens grunnvoll ble lagt.' Vi samlet oss omkring Jesus, og idet han lukket Stadens porter, ble forbannelsen uttalt over de ugudelige. Portene ble stengt. Da brukte de hellige sine vinger og steg opp på toppen av Stadens mur. Jesus var også sammen med dem; hans krone så strålende og herlig ut. Det var en krone innenfor en krone, syv i tallet. De helliges kroner var av det reneste gull, smykket med stjerner. Deres ansikter strålte av herlighet, for de var i Jesu fullkomne bilde; og da de steg opp og beveget seg alle sammen til toppen av Staden, var jeg henrykt ved synet.»

«Da så de ugudelige hva de hadde mistet; og ild ble åndet fra Gud over dem og fortærte dem. Dette var fullbyrdelsen av dommen. De ugudelige fikk da i samsvar med det de hellige i forening med Jesus hadde tilmålt dem i løpet av de 1000 år. Den samme ilden fra Gud som fortærte de ugudelige, rensset hele jorden. De oppbrutte, forrevne fjell smeltet av brennende hete, også atmosfæren, og all stubb ble fortært. Da åpnet vår arv seg for oss, herlig og skjønn, og vi arvet hele jorden, gjort ny. Vi ropte alle med høy røst: Ære, halleluja.»

«Jeg så også at hyrdene burde rådføre seg med dem som de har grunn til å ha tillit til, dem som har vært med i alle budskapene, og som står faste i all den nærværende sannhet, før de går inn for noe nytt og viktig punkt, som de måtte mene at Bibelen støtter. Da vil hyrdene være fullkomment forente, og hyrdenes enhet vil bli følt av menigheten. Et slikt fremgangsmåte så jeg ville forhindre ulykkelige splittelser, og da ville det ikke være noen fare for at den dyrebare hjord ble delt, og fårene spredt, uten en hyrde.»

«Den 23. september viste Herren meg at han for annen gang hadde rakt ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene måtte fordobles i denne samlingstid. I adspredelsestiden ble Israel slått og sønderrevet; men nå, i samlingstiden, vil Gud lege og forbinde sitt folk. Under adspredelsen hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, de utrettet lite eller intet; men i samlingstiden, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsktede virkning. Alle bør være forente og nidkjære i arbeidet. Jeg så at det var en skam om noen henviste til adspredelsen for eksempler som skulle styre oss nå i samlingstiden; for dersom Gud ikke gjør mer for oss nå enn han gjorde den gang, ville Israel aldri bli samlet. Det er like nødvendig at sannheten blir utgitt i et blad, som forkynt.»

«Herren viste meg at 1843-diagrammet var ledet av hans hånd, og at ingen del av det skulle endres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før hans hånd ble tatt bort.»

«Så så jeg, med hensyn til «det daglige», at ordet «offer» er tilføyd av menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelsen av det til dem som forkynte timen for dommens komme. Da enhet rådet, før 1844, var nesten alle forent om den rette forståelsen av «det daglige»; men siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt i forvirringen, og mørke og forvirring har fulgt.»

Herren viste meg at tiden ikke hadde vært en prøve siden 1844, og at tiden aldri mer vil bli en prøve.

«Deretter ble jeg gjort oppmerksom på noen som befinner seg i den store villfarelse at de hellige ennå skal dra til det gamle Jerusalem osv. før Herren kommer. Et slikt syn er egnet til å vende sinn og interesse bort fra Guds nåværende verk under den tredje engels budskap; for dersom vi skal dra til Jerusalem, da vil våre tanker naturlig være der, og våre midler vil bli holdt tilbake fra annen bruk for å få de hellige til Jerusalem. Jeg så at grunnen til at de ble overlatt til å falle inn i denne store villfarelse, er at de ikke har bekjent og forlatt sine villfarelser, som de har vært i gjennom en årrekke.» Review and Herald, 1. november 1850.

Avsnittet begynner med å fastslå: «Jeg ønsker å gi dere en kort skisse av det Herren nylig har vist meg i syn.» Det ble framstilt flere emner, og hun slo ikke sammen avsnittet som omhandler «det daglige», med det neste avsnittet. Dette ble gjort senere av redaktører som plasserte avsnittet i Experience and Views, og deretter i Early Writings. I Experience and Views utelot redaktørene de første åtte avsnittene og slo sammen avsnittene som omhandler det som ble vist henne om «det daglige» og om tidsfastsettelse. Experience and Views ble utgitt i 1851, og deretter ble Early Writings utgitt i 1882.

Tidlige Skrifter var i det vesentlige de samme fire avsnittene som hadde stått i Experience and Views, men med ett betydningsfullt unntak. I Experience and Views var avsnittet på én setning som omhandlet tidsfastsettelse, slått sammen med det foregående avsnittet som omhandlet «det daglige». Deretter ble avsnittet som opprinnelig fulgte avsnittet som omhandlet tidsfastsettelse, tatt med. I Tidlige Skrifter ble et avsnitt som var hentet fra et annet sted i Experience and Views, plassert mellom avsnittet som nå omhandler både «det daglige» og tidsfastsettelse, og det som

opprinnelig ble etterfulgt av et avsnitt som forklarte hvorfor det var galt å foreta pilegrimsreiser til det gamle Jerusalem.

Avsnittet som ble fjernet fra en annen side i *Experience and Views*, og deretter ble satt inn i avsnittet i *Early Writings*, bidro bare ytterligere til forvirringen om «det daglige» som hadde begynt siden 1844. Avsnittet var ikke med i søster Whites opprinnelige beretning om sitt syn.

«Herren har vist meg at den tredje engels budskap må gå ut og forkynnes for Herrens spredte barn, og at det ikke skal henges på tid; for tid vil aldri mer bli en prøve. Jeg så at noen fikk en falsk opphisselse som oppstod ved forkynnelse av tid; at den tredje engels budskap var sterkere enn tiden kan være. Jeg så at dette budskap kan stå på sitt eget grunnlag, og at det ikke trenger tid for å styrke det, og at det vil gå fram i mektig kraft og utføre sitt verk, og vil bli forkortet i rettferdighet.» *Experience and Views*, 48.

Avsnittet fra side førtiåtte i *Experience and Views* ble satt inn etter avsnittet i *Early Writings*, som var blitt til ved å slå sammen to forskjellige avsnitt, og det la en vekt på fastsettelse av tid som ikke fantes i den opprinnelige fremstillingen.

I 1931 oppfant de gamle mennene som styrte Jerusalems folk, en fortelling som hevdet at Daniells hadde intervjuet søster White i 1910, og i vitnesbyrdet som Daniells fremla, henviser han til 1843-diagrammet og sier at han pekte på den ikke-eksisterende helligdommen på diagrammet mens han intervjuet søster White. Han skal angivelig ha hatt boken *Early Writings* med seg, og da han spurte henne om hva hun mente, og på grunnlag av hennes svar, kunne han bare trekke den konklusjon at avsnittet i *Early Writings* som stadfester pionerens syn på «det daglige», i virkeligheten var en advarsel mot tidfesting. Tjueén år etter det oppdiktete intervjuet og seksten år etter døden til de personene som angivelig ble intervjuet, plasserer Daniells vitnesbyrdet inn i den tredje generasjons historie.

F. C. Gilbert var en hebraist, og han støttet ikke ganske enkelt det riktige synet på «det daglige» som hedenskap fordi pionerene og Ellen White sa at det var slik. Han forsvarte det på grunnlag av en forståelse av den hebraiske teksten som profeten Daniel hadde benyttet. Han var den fremtredende adventistiske hebraist i denne tidsperioden. Etter hvert som striden om «det daglige», som Daniells og Prescott fremmet, fortsatte å vokse, var Gilbert en av de fremtredende lærde som stod til forsvar for pionerens standpunkt. Han hadde et møte med Ellen White den 8. juni 1910, og senere nedtegnet han hva han og søster White hadde drøftet. Daniells' vitnesbyrd står i fullstendig motsetning til F. C. Gilberts.

I bind tjue av *Manuscript Releases*, sidene sytten til tjueto, omtaler søster White Daniells' og Prescotts standpunkt om «det daglige». Uttrykkene som finnes i F. C. Gilberts rapport om hans intervju med Ellen White, er nesten identiske med det søster White selv uttalte i avsnittet fra *Manuscript Releases*. Derfor fantes det i mange år før *Manuscript Releases* ble publisert og utgitt, ikke noe konkret inspirert vitnesbyrd som kunne tilbakevise eller stadfeste Daniells' påstand om innholdet i intervjuet han angivelig hadde med søster White. Enda viktigere er det at det ikke fantes noen inspirert tilslutning til hans feilaktige syn på «det daglige». Og enda viktigere: nå som *Manuscript Releases* er tilgjengelige, finnes det fremdeles ingen inspirert tilslutning til hans

feilaktige syn på «det daglige»!

Og likevel blir laodikeisk adventisme i dag lært opp til at søster White ikke har noe standpunkt til «det daglige», bortsett fra at det ikke er et «prøvespørsmål», og at vi bør «tie om dette emnet». Noe er i dag blitt omvendt, og det som er blitt omvendt, er at den sanne forståelsen av «det daglige» nå befinner seg i mindretallsoppfatningen blant Guds folk. I 1910 var mindretallsoppfatningen Conrads syn, som ble fremmet av Daniells og Prescott, og flertallsoppfatningen var pionerenes standpunkt.

Det følgende er F. C. Gilberts uttalelse om hans samtale med søster White, som bør sammenlignes med Manuscript Releases, og som i sin helhet er tatt med i den åttiførste artikkelen i denne serien om Daniels bok.

«Daniells og Prescott ... ville ikke gi de eldre brødrene i saken noen anledning til å si noe som helst. ... Daniells var her for å treffe meg, og jeg ville ikke møte ham. ... Jeg ville ikke ha noe som helst å si til ham om noe. Når det gjelder det «daglige» som de prøver å bygge opp, er det ingenting i det. ... Da jeg var i Washington, syntes det å være noe som bare innkapslet deres sinn, og jeg syntes ikke å kunne nå inn til dem. Vi skal ikke ha noe å gjøre med dette emnet om det «daglige» ... Jeg visste at de ville arbeide mot mitt budskap, og da ville folket ikke tro at det var noe ved mitt budskap. Jeg har skrevet til ham og sagt ham at han viste seg uskikket til å være president for Generalkonferansen ... ikke den mannen som burde beholde presidentskapet.»

«Dersom dette budskapet om det ‘daglige’ hadde vært et prøvende budskap, ville Herren ha vist meg det. Disse menneskene ser ikke enden fra begynnelsen i denne saken. ... Jeg nekter fullstendig å treffe noen av dem som er engasjert i dette arbeidet.»

«Det lys som ble gitt meg av Gud, er at bror Daniells har stått i presidentskapet lenge nok.... og jeg ble sagt at jeg ikke skulle ha mer samtale med ham om noen av disse tingene. Jeg ville ikke møte Daniells i saken, og jeg ville ikke ha ett ord med ham. De bønnfalt meg om å gi ham et møte, men det ville jeg ikke.... Jeg ble sagt å advare vårt folk mot å ha noe som helst å gjøre med denne tingen de lærer.... Jeg ble av Herren forbudt å lytte til det. Jeg har gitt uttrykk for at jeg ikke har den minste smule tillit til det.... Hele dette foretagendet de holder på med, er et djevelens anslag.» F. C. Gilberts rapport om et intervju Ellen White ga ham den 8. juni 1910.

Vi vil fortsette dette emnet i den neste artikkelen.

Han som ser under overflaten, som leser alle menneskers hjerter, sier om dem som har hatt stort lys: «De er ikke bedrøvet og forferdet over sin moralske og åndelige tilstand.» «Ja, de har utvalgt sine egne veier, og deres sjel har behag i deres vederstyggeligheter. Også jeg vil utvelge det som skal føre dem vill, og la det de frykter, komme over dem; fordi ingen svarte da jeg kalte, de hørte ikke da jeg talte; men de gjorde det som var ondt i mine øyne, og utvalgte det jeg ikke hadde behag i.» «Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen,» fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, «men hadde sin glede i urettferdigheten.» Jesaja 66:3, 4; 2 Tessaloniker 2:11, 10, 12.

Den himmelske Læreren spurte: «Hvilken sterkere villfarelse kan bedra sinnet enn skinnet av at du bygger på den rette grunnvollen og at Gud godtar dine gjerninger, når du i virkeligheten utfører mange ting etter verdslig kløkt og synder mot Jehova? Å, det er et stort bedrag, en fengslende villfarelse, som tar sinn i eie når mennesker som en gang har kjent sannheten, forveksler gudsfryktens skinn med dens ånd og kraft; når de innbiller seg at de er rike og har overflod og ikke trenger noe, mens de i virkeligheten trenger alt.»

«Gud har ikke forandret seg i sitt forhold til sine trofaste tjenere som holder sine klær plettfriske. Men mange roper: 'Fred og trygghet,' mens en brå undergang kommer over dem. Med mindre det finner sted en grundig omvendelse, med mindre mennesker ydmyker sine hjerter ved bekjennelse og tar imot sannheten slik den er i Jesus, vil de aldri komme inn i himmelen. Når renselse finner sted i våre rekker, skal vi ikke lenger hvile trygt og rose oss av å være rike og ha overflod og ikke mangle noe.»

«Hvem kan med sannhet si: 'Vårt gull er prøvet i ilden; våre klær er ubesmittet av verden'? Jeg så vår Lærer peke på klærne til den såkalte rettferdighet. Idet Han rev dem av, blottla Han urenheten som lå under. Så sa Han til meg: 'Kan du ikke se hvordan de forstilt har dekket over sin urenhet og sin råttighet i karakteren? «Hvorledes er den trofaste stad blitt en skjøge!» Min Fars hus er gjort til et handelshus, et sted hvorfra det guddommelige nærvær og herlighet er veket bort! Derfor er det svakhet, og styrke mangler.»

«Med mindre menigheten, som nå blir gjennomsyret av sin egen frafallenhet, omvender seg og vender om, vil hun ete frukten av sine egne gjerninger, inntil hun avskyr seg selv. Når hun står det onde imot og velger det gode, når hun søker Gud i all ydmykhet og når sitt høye kall i Kristus, idet hun står på den evige sannhets grunnvoll og ved tro griper fatt i de fullkomnelser som er beredt for henne, vil hun bli helbredet. Hun vil fremtre i sin gudgitte enkelhet og renhet, skilt fra jordiske innviklinger, og vise at sannheten virkelig har gjort henne fri. Da vil hennes lemmer i sannhet være Guds utvalgte, Hans representanter.» Testimonies, volume 8, 249, 250.